

Publicerad 2011-02-21 15:10 av Lindalou

min far var som han var, en alkoholist

Ont krut

Jag förstår inte hur han kan leva ännu. Så smal, ja rent skrämmande mager. Säger hon.

Vi jobbar ihop ibland hon och jag och hon jobbar ibland där min far bor.

Ja du. Ont krut förgås inte så lätt. Svarar jag.

Svarar mer på de frågor hon ställer. Lite om uppväxten och hur svårt det är att växa upp med en alkoholist.

Funderar sedan på vad hon gör med mina svar, tankar, min historia. Jag är ganska öppen men vart tar allt vägen sedan? Mina ord ? Blir det till en förståelse i hennes hjärta eller blir det till skvaller? Förmodligen både och.

Jag kan inte stå där uppe i hans rum och titta på honom varje gång hans gode man ringer dit oss för att han förmodligen ska dö. Jag känner ingenting. Säger jag.

I mina öron låter det fullkomligt normalt. Jag har ju tagit förväl för länge sedan.

Men hur låter det i hennes öron? Kallt? Hårt? Konstigt?

Jag vet ju inte riktigt hur andra tänker, de som växt upp i en rosenröd värld. Och de kanske inte kan förstå hur jag tänker, jag som växt upp i en grå värld.

Så olika och aldrig mötas de två?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lindalou med Poeter.se id #29299 innehar upphovsrätten